

[Justitsministeren.]

To ærede Medlemmer, det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen og det ærede Medlem Hr. Prieme, tog sig en relativ voldsom Dyst om et Spørgsmaal, der ligeledes vil interessere de ærede Medlemmer Hr. Schmidt og Hr. Aksel Larsen, nemlig vedrørende Emigranternes Stilling her i Landet, praktisk taget mere og mere de tyske Jøders Stilling, der er flygtet hertil. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen lagde for; han godkendte efter Omstændighederne Justitsministeriets Praksis med Hensyn til Indrejsekontrol og Opholdstilladelser og takkede for den Imødekommenhed, der var vist i disse vanskelige Spørgsmaal. Jeg paaskønner denne Tak, da det, som Forholdene er, ikke særlig er denne Form for Følelsesudbrud, man er forvænt med i disse besværlige Sager. Det ærede Medlem henstillede dog, om man ikke burde udvide Begrebet politiske Flygtninge noget og bl. a. medtage tyske Emigranter af jødisk Afstamning.

Lad mig heroverfor sige til det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen, at Begrebet politiske Flygtninge er udvidet, er udvidet efterhaanden, saaledes at det nu ogsaa omfatter en Del af de jødiske Emigranter; men at anse enhver Jøde, der ønsker at forlade Tyskland, hvor forstaaeligt dette end kan være fra hans Synspunkt, for Emigrant, vilde føre alt for vidt, hvad det ærede Medlem ogsaa vil indrømme mig, naar han tænker sig nærmere om. Lad mig blot nævne et Eksempel. Det er umuligt for os at anse enhver Jøde, der overtræder den tyske Ægteskabslovgivning, for politisk Emigrant. Uanset om et Lands almindelige borgerlige Lovgivning maa forekomme flere eller færre af dets Indvaanere mere eller mindre urimelig, kan de i Almindelighed ikke forvente, at et andet Land, hvis de overtræder denne Lovgivning, af den Grund alene skal anse dem for politiske Flygtninge, altsaa alene af Hensyn til den Straf, som de ved ikke at følge deres Lands Love nedkalder over deres Hoveder.

Jeg kunde nævne andre Eksempler vedrørende Folk, der flytter hertil paa Grund af det nye Tysklands Sterilisationslovgivning eller Holdning over for forskellige religiøse Samfund; men det vilde føre alt for vidt. Jeg skal derfor over for det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen nøjes med at sige:

Den politiske Asylret er ikke i Øjeblikket indskrænket til at gælde egentlige politiske Forbrydere i gammeldags Forstand. Vi strækker os adskilligt videre.

Men Emnet er saa vanskeligt og Forholdene saa uoverskuelige, at vi ikke, som det ærede Medlem synes at ønske, tør udstede en almindelig Opholdstilladelse for andre bestemte Kategorier, men maa indskrænke os til at love i den enkelte foreliggende Sag at se saa almenmenneskeligt paa Forholdene, som Landets udsatte Beliggenhed og Lidenhed samt Hensynet til Konsekvenserne af at skabe Præcedens tillader. Og hermed haaber jeg, at det ærede Medlem vil føle sig tilfreds, saa forrykte, kan man sige, som Forholdene i Verden nu engang er i dette Øjeblik.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa Arbejdstilladelserne og vilde hævde, at der her var stor Forskel paa Behandlingen af velhavende og fattige Emigranter. Nej, logisk og juridisk set er der ingen Forskel, og hvis der er nogen Forskel, er den i de fattige Emigranternes Favør; idet disse langt lettere opnaar Arbejdstilladelse end de velstillede, der ikke behøver denne for at eksistere. Alligevel er det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens Udtalelser forstaaelige. Situationen kan nemlig let i Praksis komme til at minde om Anatole Frances berømte Sarkasme: Loven er lige for alle, den forbyder saavel den rige som den fattige at tigge Brød og at sove under Broerne! Og naturligvis har det ærede Medlem Ret i, at for den fattige Emigrant er en Opholdstilladelse her uden Arbejdstilladelse i Længden kun en Ret til at sulte ihjel.

Af samme Grund kan vi heller ikke, som det ærede Medlem Hr. Prieme forlanger, forpligte os til uden videre at følge Erhvervsorganisationernes Indstilling i disse Sager, i hvert Fald ikke, medmindre disse fremtidig og samtidig med deres afvisende Holdning over for Arbejdstilladelse selv vil paatage sig vedkommendes Underhold. Men herom har jeg hidtil aldrig hørt noget; de siger bare nej og nej og atter nej, og saa lader de Justitsministeren bære Ansvaret for, om vedkommende derefter skal dø af Sult eller ikke. (Prieme: De siger ogsaa ja en Gang imellem). I de Tilfælde, jeg nævnte, siger de nej og nej og atter nej.

Alligevel er Situationen ikke saa fortvivlet eller Modsætningerne i Praksis saa uforsonlige, som de to Stridsmænd, jeg for Øjeblikket beskæftiger mig med, gav Tinget Indtrykket af. I Praksis foregaar der nemlig et nøje Samarbejde mellem Justitsministeriet og de forskellige anerkendte Komiteer, der igen for de daarligst stilledes Vedkommende har Forbindelse med forskellige Organisationer, Fagforeninger og